

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

Velen van ons hebben social media.

Tenminste, ik kom vele parochianen tegen op Facebook.

Dat is het geliefdste sociale medium bij de doelgroep die hier voor me zit.

Maar jongeren zitten eerder op TikTok of Instagram.

Op welk sociaal medium we ook zitten, de functie ervan is eigenlijk hetzelfde.

Het heeft een hoog gehalte van: kijk mij eens een interessant leven hebben.

Het is een etalage van ons leven, tenminste zo kan het gebruikt worden, waarin we de interessante zaken van ons bestaan delen met anderen.

Die ene mooie foto van het hele gezin op de ijsbaan wordt gedeeld.

Maar niet het moment daar vlak voor toen een van de kinderen viel en alles bij elkaar schreeuwde.

Of die ene selfie bij de fontein wordt gedeeld, niet dat je vlak daarna de koffie morst op je nieuwe broek.

We laten alleen de mooie en interessante zaken zien.

En dat is iets van alle tijden, zeker niet alleen in een tijd van social media.

De reclamewereld speelt er al lange tijd op in.

Vroeger kreeg je in deze tijd van het jaar de brochures van de vakanties weer op de mat.

Daarbij wist je één ding al zeker, zo mooi als op de foto is het bijna nooit.

Die zonsondergang is net wat minder oranje dan op de foto.

En dat strand is als jij er staat net wat minder wit dan op de foto.

De weergave strookt niet met de werkelijkheid.

Daar heeft Jezus het over in ons Evangelie.

Hij vervolgt zijn onderwijs aan de leerlingen.

En dat onderwijs is heel radicaal, zo blijkt ook in ons Evangelie.

Hij vergelijkt zijn leerlingen met zout.

Zout is zout als het zout is, om maar even een open deur in te trappen.

Een open deur, maar het moet wel gezegd worden.

Zout heeft kracht, in die tijd als conserveringsmiddel, zolang het doet wat het is: zout zijn.

Houdt het op met zout te zijn, dan is het meteen waardeloos.

Een tussenweg is er niet.

Dat geldt ook voor het licht waar Jezus over spreekt.

Een licht is pas een licht als het mag stralen.

Anders is het niks.

Een kaars onder een emmer is geen licht, en dooft op een gegeven moment zelfs uit.

Deze twee beelden gebruikt Jezus nu voor zijn leerlingen.

Daarmee zegt Hij:

Wees een mens uit één stuk, doe wat je bent en wees wat je doet.

En daar ligt nu net de moeite voor ons, mensen.

Wij hebben allemaal de neiging om ons anders voor te doen dan dat we zijn.

Zeker spiritueel gezien.

Dat geldt voor ons als individuele gelovigen, maar ook voor ons als kerk.

Dat is de zonde die je bij Adam en Eva al ziet: zij kijken naar die vrucht in de boom, en ze zien dat de slang gelijk heeft.

Door te eten van die vrucht worden we zoals God, zo denken ze.

Het is die leugen die hen ertoe aanzet om te eten.

Het is de zonde van de hoogmoed.

Het is een zonde om onszelf een andere rol aan te meten dan die we gekregen hebben.

En dat geldt voor ons allemaal, ook voor de kerk.

Veel misstanden waren te voorkomen geweest als we deze hoogmoed hadden onderkend en verwijderd in de kerk.

Dit onderwijs van Jezus daagt ons uit om ons eigen leven een onder de loep te nemen.

Ben ik een mens, een christen, uit één stuk?

Of laat ik een ander beeld van mezelf zien dan ik werkelijk ben.

De heiligen kunnen ons leren om mens te zijn uit één stuk.

Hoe vreemd sommige heiligen ook waren in onze ogen, misschien de meesten wel, allemaal hadden ze, ieder op hun eigen plek en manier, de kracht om mens te zijn uit één stuk.

Om te doen zoals ze werkelijk zijn.

Wie zijn wij dan als gewone Katholieken hier in de Kanaalstreek?

Wij zijn gezalfden, wij zijn gedoopten.

Het is toch niet voor niets dat we bij ons Doopsel een kaars hebben gekregen?

Daarbij is gezegd, tegen de ouders: 'Geloof in dit licht en houdt het brandend, zodat uw kind de glans en de warmte uitstraalt van een vaste levensovertuiging en een sterk geloof.'

En bij ons Vormsel kwamen we zelf toch met deze kaars de kerk in, om te laten zien dat we nu zelfs licht wilden zijn.

Hoe we dat vervolgens kunnen doen is voor ieder van ons verschillend.

We zijn immers allemaal verschillende mensen met verschillende gaven.

Sommigen zijn nederig en laten op die manier iets zien van christelijke nederigheid.

Anderen zetten zich tomeloos in voor vrede en recht.

Weer anderen houden hun geloof vast ondanks het vele verdriet dat ze hebben moeten meemaken.

Anderen komen verslaafden en vluchtelingen te hulp en weten hen bij te staan.

Weer anderen weten de vrede te bewaren en te bevorderen.

Zowel in het gezin als in de kerk.

Hoe we zout en licht kunnen zijn?

Zoveel mensen, zoveel manieren.

Maar we moeten het wel doen, ieder van ons en samen als kerk.

Want een andere manier is er niet, doen we het niet dan kunnen we als kerk de boel wel sluiten.

Dan zijn we nergens.

Ik hoop dat onze God ons ieder persoonlijk en samen als kerk wegen wijst om zout en licht te blijven.

En dat wij de kracht krijgen te doen wat we ten diepste zijn.

Moge de Heilige Geest ons daartoe aanzetten.

Geloofd zij Jezus Christus in alle eeuwigheid. Amen.